

det vil være den heldigste Maade at gjennemføre Kontrolten paa. (Ordføreren: Jeg talte ikke et Ord derom.). Jeg syntes den ærede Ordfører sagde, at de to Ting kunde han ikke tiltræde; er det nu en Feiltagelse, beder jeg om Forladelse derfor, men derfor kan jeg gjerne sige, at jeg er istand til at tiltræde Nr. 5, fordi jeg tror, at det er den rette og heldigste Maade at ordne dette paa, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at det ikke kan være til nogen Ulempe, da der ikke siges, at det er Noget, der skal ske, men Noget, der kan ske, og da der overlades en Del til vedkommende Administrations Diskretion.

Schlöring: Jeg skal tillade mig at begrunde de Endringsforslag, som jeg i Forening med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) har stillet. Forslaget under Nr. 1 er kun en Redaktionsændring, der gaar ud paa at omskrive Begrebet „omvandrende“ paa en Maade, der formentlig er noget tydeligere. Det er nemlig forekommet mig, at en eller anden Politimester kunde, naar en saadan Person kom rejsende til en Søstads eller en Grændsestads og vilde rejse ind i Landet, være noget i Forlegenhed med, hvorledes det skulde afgjøres, om vedkommende Person er, hvad man kalder „omvandrende“. I Dieblirket er han det ikke, da han kommer rejsende paa sædvanlig Maade, og om der end tilfældigvis foreligger Oplysninger om, at han har været omvandrende i Udlandet, kan der aldeles ikke tages Hensyn dertil, men det Afgjørende maa være, hvad hans personlige Hensigt er med Hensyn til hans Ophold her i Landet og da navnlig hans egen Forklaring herom som ogsaa andre foreliggende Omstændigheder. Jeg har troet, at Bestemmelsen vilde være noget tydeligere affattet, naar den udtryktes paa den her foreslaaede Maade, men jeg maa dog tilføje, at jeg ikke lægger nogen videre Vægt derpaa, og jeg tror, at min ærede Medforslagsstiller lægger endnu mindre Vægt derpaa end jeg. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 skal jeg bemærke, at det ganske sikkert er Lovforslagets Mening, at det ogsaa skal anvendes paa de Udlandige, som overhovedet gaa ind under Loven, og som ere her i Landet paa den Tid, Loven træder i Kraft, men det maa vistnok anses for nødvendigt, at dette udtrykkelig udtales, og at der gives saadanne Udlandinge en Frist, inden hvilken de have at berigtige det Fornødne i saa Henseende. Det maa ikke glemmes, at det er et meget betydeligt Antal Personer, paa hvem denne Lov lige fra Begyndelsen af vil være anvendelig; det er Personer i Lusindvis, og det er naturligt, at der gives dem en saadan Frist. Jeg maa især rigt ved denne Leilighed henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, hvor nødvendigt det vil være, at der træffes særlige Foranstaltninger til at skaffe denne Lovs Indhold til saadanne Personers Kundskab. De følge vist ikke med megen

Opmærksomhed Forhandlingerne her i Rigsdagen, ligesaa lidt som de holde Lovtidenden; derfor vilde det være ubilligt, hvis man uden videre bragte Loven til Anvendelse og ikke traf særlige Foranstaltninger ved Politimestrene, som maatte gjøre deres Bedste for at faae fat paa disse Personer og bringe Lovens Bestemmelser til deres Kundskab. Jeg formoder forøvrigt, at den ærede Minister har tænkt derpaa. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 3 og 6 kan jeg ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. — Forslaget under Nr. 4 gaar ud paa at udelade de to sidste Stykker af § 16. Jeg formoder, at den ærede Minister ikke vil kunne indvende Noget imod dette Forslag, saaledes som den ærede sidste Taler gjorde; thi man vender derved tilbage til det oprindelige Regjeringsforslag, som det blev forelagt i det andet Thing. Disse to Stykker ere nemlig satte ind i Paragrafen efter Forslag af Landthingsudvalget; der blev tillige indsat et 3die Stykke, som man dog har ladet gaa ud igjen, og jeg tror, at man ligesom har glemt at lade disse to Stykker gaa ud. Dette Afnit kom ind i Paragrafen paa Grund af, at Loven dengang ogsaa handlede om indenlandste Reisende, og navnlig om deres Hjemvisning eller Hjemsendelse, men nu handler den, forsaavidt Bortsendelsen angaar, kun om Udlandige. Det synes mig derfor at være mindre rigtigt at lade disse to Stykker blive staaende, skjøndt jeg selvfølgelig erkjender, at de efter deres bogstavelige Indhold ogsaa kunne finde nogen Anvendelse paa Udlandinges Forhold. Jeg skal dog herved bemærke, at medens det er saare hyppigt, at indenlandste Reisende hjemvises med Vangspas istedetfor at hjemsendes, vil der derimod, naar en Udlandig skal vises ud af Landet, ikke let være Tale om Hjemvisning, men man vil sende ham bort under Ledtagelse for at have Sikkerhed for, at han kommer ud af Landet. Det vil saaledes kun være undtagelsesvis, at disse Forskrifter, som handle om Udvisning, ville finde Anvendelse, men jeg vil ogsaa sige, at de, selv om de kunde finde praktisk Anvendelse, efter min Mening ikke ere nogen Prydselse for den Lov, hvortil de staa. Det, som gjør Lovene for den nyere Tid saa særdeles vidtløftige, er netop den Omstændighed, at man paa denne Maade gaar i en Detail, som ikke hører hjemme i Loven, men som bør overlades til Administrationen. Man kan ganske rolig overlade til vedkommende Politimestre at afgjøre, hvorledes de ville bære sig ad, naar de skulle bortsende Personer med Vangspas, om de ville telegrafere til deres Kolleger, om de ville skaffe Klæder til de Paagjældende o. s. v. Jeg tror f. Ex. ikke, at nogen Politimester vilde falde paa at sende en Mand ud af Landet uden Buxer; det behøver man virkelig ikke at foreskrive i en Lov. — Jeg kommer nu til Forslaget under Nr. 5, og da det er af større Betydning, ligesom jeg vistnok kan vente, at det vil møde nogen Modstand, skal jeg